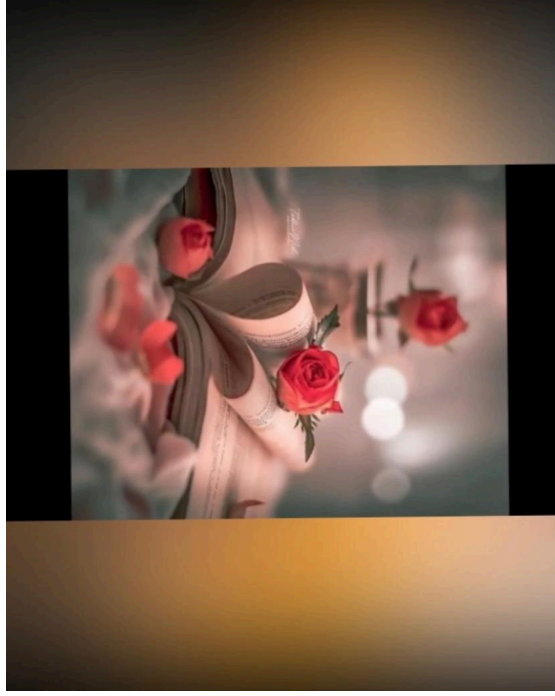

Mektup

– Meryem Keskin · 19 Nisan 2024

Hani bir hayalimiz vardı seninle,
Hatırladın mı?

Bir Sahil kasabasında,
Emekliliğin tadını çıkaracaktık

Sen balık tutacaktın
Ben şiir yazacaktım .

Söz vermiştim sana,
Her anımda senle olacaktım.

Şirin küçük evimizin bahçesinde,
Kendi sebzelerimizi yetiştirecektik
Onlarla uğraşacaktık işte.

Pencere önündeki sardunyalılar,
Bahçedeki kasımpatı,
Akşam sefası,
Rengârenk güller.

Ve olmazsa olmaz papatyalar tabiki.
Biliyorsun ben en çok papatyaları,
Seviyorum.

Akşam üstü,
Gün batımını seyredecektik birlikte.
Güneş dağların arasından,
Veda ederken bize,
Kızılığı vuracaktı yüzümüze.

Sessizlik huzur ve sen,
Dokunuşunla irkilecektim birden.

Papatyalardan taç yapmışsın,
Kendi ellerinle,
Ve usulca konduruyorsun,
Ak düşmüş saçlarımın üzerine.

Ne güzel gülümsüyorsun öyle,
Bakmaya doyamıyorum,
Seyretsem seni öyle
Saatlerce saatlerce.

Sonra sahile iniyoruz birlikte,
Deniz ve Mehtap eşlik ediyor bize,
Eşsiz bir saadete doluyor kalbim seninle.
Ilık meltem dokunuyor yüzümüze,
Elele yürüyoruz.

Sonra seyre dalıyoruz,
Denizin üzerinde dans eden,
Ay ışığını.

Ellerin ellerimde ,
Başım göğsünde,
Sen şarkılar söylüyorsun,
Ben o an hiç bitmesin diye dualar
Ediyorum

Ömrüm sevdiceğim,
Sana bu mektubu,
O Sahil kasabasındaki,
Küçük şirin evimizden yazıyorum.

Mektubun eline geçer mi bilmiyorum
Ben sözümü tuttum evimizdeyim,
Ay ışığında yürüyorum sahilde.

Deniz Mehtap, yakamozlar.
Peki sen neredesin,
Neden yoksun yanımda?
Neden hayallerimiz yarım kaldı böyle?

Hangi saçları süslüyor şimdi,
papatya dan yaptığın taçlar?
Hangi elleri tutuyor ellerin?
Kimi uyutuyor sun göğsünde?
Kime şarkılar söylüyorsun?
Bilmiyorum.

Ömrüm mektubumu okuduğunda,
Ben hâlâ hayatdaysam,
Bilki seni hâlâ çok ama çok seviyorum.

Meryem Keskin
19.04.2024